

torej rastel mladi Trubar, od tu ga je vodila pot v tuji svet, od koder je poslal svojim rojakom prvo slovensko knjigo. Res, to je zanimiv kraj, poln velikih spominov!

Tam za poljem se dviga dvostolpna cerkev s čednim trgom: to so Velike Lašče. Kdo od vas ne ve, da sta se tu rodila dva naša največja moža: Levstik in Stritar! Levstik je bil rojen v Retnjah, mali vasi kake četrte ure od Lašč, Stritar pa v Podsmreki, v mali dolini na drugi strani glavne ceste. Iz Stritarjevih spominov vam je znano, kako sta v mladih letih skupaj rasla in pekla krompir.

Škoda, da nimamo časa, da bi obiskali njihove domove. Odit moramo na kolodvor in se odpeljati domov.

Upam, da ste videli in slišali dovolj. Še nekolikokrat se ozremo na prijazno Rašico na klancu, na mlin pod vasjo in na sv. Ahaca, ki tako ponosno dviga svoj vrh nad zelenimi gozdovi, kakor da bi se zavedal, da skriva pod seboj tako slavne spomine iz naše preteklosti.

Daleč je ona tujina, iz katere je prišla prva slovenska knjiga kot tih pozdrav slovenskega izgnanca, kot prvi dar ljubečega sina, kot prvi poziv domovini, naj vstopi med prosvetlene evropske narode. Zato pa nam je tem milejši domači kraj, od koder je izšel prvi apostol našega jezika.

O vsem tem boste pozneje slišali še mnogo, ko se boste učili naše zgodovine in književnosti. Takrat boste vse to še bolj razumeli.

Vlak prihaja. Polni lepih misli se vozimo mimo malo znanih dolenjskih krajev proti Ljubljani.

Večerna.

Tiho večer dogoreva,
tone solnčece v pokoj,
konec trudnega je dneva —
spavaj, ótrok moj!

Vtihnile so ptice davno,
plaho gre nocoj
strune glas čez polje ravno —
spavaj, ótrok moj!

Milo, angelsko vzdrhteva
očk detinjih soj,
lahen mir zemljó preveva —
spavaj, ótrok moj!

Fet.-Pogačnik.